

Reklamer – ja tak. Kunst – nej tak ...?

Det er åbenbart ikke al kunst, som er pænt nok til at blive udstillet på facaden, men vi er omgivet af smukke bygninger med grimme reklamer. Skal kunsten virkelig vurderes af embedsmænd?

KUNST

MICHAEL THOUBER,
DIREKTØR KUNSTHAL CHARLOTTENBORG

SLOTS- OG KULTURSTYRELSEN har afvist, at vi må hænge et nyt kunstværk op på Kunsthall Charlottenborgs facade, mens alle de andre smukke bygninger omkring os på Kongens Nytorv har fået lov til at hænge reklamer op på deres facader.

Der er franske biler på den franske ambassade, udsalgsbannere på Magasin, juledekorationer på Hotel d'Angleterre og neonskilte på alle bygningerne i Nyhavn.

Jeg kan ikke huske den demokratiske afstemning, hvor landets borgere sagde ja tak til reklamer og nej tak til kunst.

På fredag åbner afgangsudstillingen med de nyuddannede kunstnere fra Det Kongelige Danske Kunstakademi. Et planlagt værk kommer du dog aldrig til at se. Vi har nemlig fået afslag på at hænge et stort facadeværk af kunstneren Banaan al-Nasser op. Afgangsværket af Banaan al-Nasser bestod af 30 paraboler på kunsthallens facade, der taler direkte ind i den aktuelle politiske ghetto-debat og det at stå mellem to kulturer.

JEG STÅR helt og aldeles uforstående over for det afslag, vi har fået. Først og fremmest synes jeg, at det er synd for København, at byen går glip af et fantastisk kunstværk, men det er klart, at det også er problematisk over for kunstneren at skulle forklare, at hendes værk er blevet afvist – især når jeg ikke forstår afvisningen.

Umiddelbart er Banaan al-Nassers værk nemlig langt mindre voldsomt end de to værker, vi tidligere har fået tilladelse til at hænge op på facaden: værkerne af Ibrahim Mahama i 2016 og Ai Weiwei i 2017. Det afviste kunstværk er midlertidigt og skulle blot hænge på facaden i 5 uger.

Vi har haft fagfolk til at rådgive os i, hvordan vi kunne hænge værket op uden at det ville efterlade varige skader på bygningen, da det udelukkende fæstnes i fugerne mellem

“**det er jo absurd teater, at embedsmænd skal sidde og vurdere, at redningsveste er »pæn« kunst, og at paraboler ikke er det**

murstenene, som kan erstattes, uden at det kan ses. Og vi har med vores to tidligere projekter vist, at vi kan opsætte værker på facaden uden at skade bygningen.

Slots- og Kulturstyrelsen siger til Berlingske, at parabolerne ikke passer sammen med bygningen, mens Ai Weiweis redningsveste gik fint i spænd. Men det er jo absurd teater, at embedsmænd skal sidde og vurdere, at redningsveste er »pæn« kunst, og

at paraboler ikke er det. Kunstskalet ikke nødvendigvis være pæn og passe ind. Den skal stikke ud og få os til at tænke os om. Københavns kulturborgmester, Niko Grünfeld, er enig med os og foreslår da også til Berlingske, at man overlader den æstetiske vurdering af den type kunstprojekter til kunsthallens kunstfaglige personale. Det er jeg naturligvis meget enig i.

PLACERET MELLEMLIG Kongens Nytorv og Nyhavn er Kunsthall Charlottenborgs facade potentielt Danmarks bedst besøgte galleri, og derfor synes jeg, at det er trist, at Banaan al-Nassers værk aldrig kommer ud til de mange hundredtusinder af danskere og turister, der dagligt passerer vores facade og kunne have fået glæde af værket.

Potentialet er dokumenteret stort. Det første værk af Ibrahim Mahama, som vi viste i 2016, endte som et hovedværk på den prestigefyldte udstilling Documenta, som afholdes hvert femte år i Kassel. Værket af Ai Weiwei i 2017 nåede ud til mere end 280 millioner mennesker globalt alene via presseomtale har mediebureauet Meltwater dokumenteret.

DET SENESTE AFSLAG står ikke alene. Vi har tidligere også fået afslag på et facadeværk af Yoko Ono. Ud over tabet af værkerne kan jeg ærgre mig over, at det er to kvindelige kunstnere, der har fået værker afvist, mens de to mandlige kunstnere, vi har ansøgt med, har fået deres projekter igennem. Det er ikke nogen hemmelighed, at der i disse år er meget fokus på, at de mandlige kunstnere stadig når bredere ud og får større udstillinger end deres kvindelige kolleger.

Det er en skævvridning, vi meget bevidst arbejder på at ændre på Kunsthall Charlottenborg, og derfor frustrerer det mig selvfølgelig, at to markante værker af kvindelige kunstnere altså ikke kommer op i det københavnske gadebillede.

Endelig undrer det mig, at der er en række smukke bygninger og kulturinstitutioner som Det Kongelige Teater, Nationalmuseet og SMK får lov at hænge reklamer op på deres facader, mens resten af områdets facader er fyldt med reklamer, udsalgsbannere og neonskilte.

Hvordan kan det være, at man kan få lov til at hænge reklamer op på byens markante bygninger, men ikke kunst?

Hvornår er det blevet o.k. at sige ja tak til reklamer og nej tak til kunst?

Ansigtsgenkendelse

Nu er det måske snart slut med at skulle huske 117 pinkoder. En ny standard for sikrere loginmetoder betyder, at dit blotte ansigt vil åbne døre for dig ... men altså ikke alle døre.

Tegning: Claus Nørregaard

'Fagforsteningerne' er blevet populære

SIGNATUR
MICHAEL SEIDELIN

Fagbevægelsen er i offensiven, og den dementerer dagligt påstanden om sin snarlige død.

Før få år siden fremstillede stort set samtlige medier fagforeninger som 'fagforsteninger' og et levn fra fortiden. I maj-reportager fokuserede på overvægtige, tatoverede mænd med svulstige paroler, mens alternativet fremstod som smarte velformulerede start up'ere, som ville klare sig selv.

Faglige aktioner mod restauratører, som udbyttede – og stadig forsøger at gøre det – unge i midlertidige job fik prædikatet 'fagforeningstyranni'.

Få dage før en mulig storkonflikt i Danmark rider de faglige organisationer på en bølge af sympati både herhjemme og i

vores nabolande, og sammenslutningen af LO og FTF, som måske bliver en kendsgerning i morgen, kan give dansk fagbevægelse et nyt løft.

I Tyskland var sympatien for metalarbejderne i IG Metall massiv, da de tidligere på året strejkede for kortere arbejdstid for i perioder at kunne bruge mere tid på deres familier.

Det er et tidssvarende og progressivt krav, som andre lønmodtagere forstår – og metalarbejderne vandt. De fik også mere i løn, og i disse dage strejker store dele af den offentlige sektor i Tyskland for højere løn og mod nedskæringer, som rammer brugerne.

FAGBEVÆGELSEN ER langtfra død, og flere steder er den i offensiven. Men det sker vel at mærke i lande med en høj relativt høj organisationsgrad og i lande, hvor fagbevægelsen ikke er splittet i politiserende organisationer som i Frankrig og Sydeuropa.

Der er konjunkturelle forklaringer på, at fagbevægelsens tilstand er i bedring. Arbejdsløsheden er dalende i EU, væksten stiger, og arbejdsgiverne kan ikke afvise lønkrav med hensynet til beskæftigelsen eller virksomhedernes utilstrækkelige indtjening.

Nu er der plads til højere lønninger efter flere år, hvor fagbevægelsen flere steder i Europa har udvist en udbredt grad

“**Der er konjunkturelle forklaringer på, at fagbevægelsens tilstand er i bedring. Arbejdsløsheden er dalende i EU, væksten stiger, og arbejdsgiverne kan ikke afvise lønkrav med hensynet til beskæftigelsen**

af modenhed (for stor ifølge visse kritikere). I Danmark har Dansk Metal for eksempel satset på efteruddannelse af medlemmerne, hvilket vil stille både dem og metalindustrien stærkt under den allerede igangværende, nye industrielle revolution.

Selv i krisestrid, hvor fagbevægelsen kæmpede med ryggen mod muren, var påstandene om 'forstening' absurde.

MAN KAN MENE meget om lærere og pædagoger. Men ingen kan komme uden om, at Danmarks Lærerforening og BUPL i årtier har gennemført en omfattende kursusrivningsproces for medlemmerne, som ikke kun handlede om at føre faglig kamp, men som især fokuserede – og stadig gør det – på fagernes indhold.

Der er masser af andre eksempler på, også fra den akademiske verden og håndværksfagene, hvordan fagbevægelsen dagligt bidrager til kvalificering af arbejdskraften.

Og hvis vi går 30-40 år tilbage, er det værd at minde om, at fagforeningerne måtte kæmpe for at fordybe sig. Hvor man har mulighed for at få arbejdsgiver og myndigheder til at interessere sig for både det fysiske og psykiske arbejdsmiljø.

Rehabiliteringen af fagbevægelsen kommer i disse år ofte fra en uventet kant. OECD, hvis ultraliberalistiske økonomer i årtier gav lønmodtagerne skyl-

den for alle økonomiske ulykker, har nu set lyset.

Sidste års generalforsamling var helliget de uheldige følger af globaliseringen for store dele af arbejderklassen i den vestlige verden.

Som formandsland satte Danmark det spørgsmål på dagsordenen, hvilket tjener regeringen til ære, og i to dage konstaterede økonomer, forretningsfolk, politikere og fagforeningsfolk fra hele verden, at stærke fagforeninger er en forudsætning for en velfungerende økonomi og social stabilitet.

FLERE STEDER formår fagbevægelsen at forene kampen for lønmodtagernes interesser med brugernes. Allerede i 1980'erne gennemførte pædagoger og forældre fælles aktioner mod Venstreborgmestere, som i fuld alvor foreslog at installere skolefritidsordninger i skolerens kælderlokaler.

Det nye er, at flere og flere brugere af den offentlige sektor sammenkobler de håbløse vilkår, sygeplejersker og plejepersonale i ældreomsorgen har i dag, med den virkelighed, vi selv oplever som besøgende eller indlagte på hospitaler.

Der er fortsat plads til reformer i fagbevægelsen. Kommunikationen kan blive bedre ligesom kontakten til de helt unge – men hold endelig fast i de røde faner.

michael.seidelin@pol.dk

Fri mig for flere afbrydelser af reklamer

Det er unikt, at vi kan høre taleradio, uden at vi hele tiden bliver afbrudt af støj fra enerverende reklamer, som vil pådutte mig alle mulige ligegyldige informationer.

MEDIER

GUNVOR BJERRER, JOURNALIST

FOR NOGLE ÅR siden kørte jeg i taxi i New York. I samtalen med chaufføren kom vi ind på at snakke tv og radio. Jeg fortalte, at vi havde indtil flere public service-ka-

naler, hvor der overhovedet ikke var reklamer. Han var ved at køre galt, da han hørte det.

»Thank God«, sagde han, »er det muligt? Hvor er I heldige!«.

Og ja, vi er heldige, at vi kan sidde og få kulturelle og informative oplevelser uden at skulle tvangsbolles med reklamer for dit og dat. Hvilken gave.

JEG ER SÅ træt af at blive påduttet oplysninger om, at nu har Bilka tilbud på leverpostej.

Det er slemt nok, at TV 2 har reklamer mellem udsendelserne. Jeg zapper altid over til en anden kanal, men jeg ser aldrig TV3 og de andre reklamefinansierede kanaler, hvor oplevelsen af en god film bliver afbrudt ustandseligt.

Det er en gave, at vi har reklamefrit tv

“**Jeg er så træt af at blive påduttet oplysninger om, at nu har Bilka tilbud på leverpostej**

og radio i Danmark. Det var også en gave, da vi fik en reklamefri Radio24syv. Tak, Per Stig Møller. Og endda en radio, hvor man kan få lov at lytte til en længere uafbrudt samtale, uden at der hvert femte minut skal musik på. Hvor man har mulighed for at få helstøbte oplevelser.

Og nu skal kanalen slagtes og reklamefinansieres. Til glæde for hvem? Industrien?

RADIO24SYV har vokset sig stor og selvstændig. Et godt alternativ til P1. Med sin egen profil og en friskere tilgang til emnerne. En kreativ radiostation, der kommer langt ud i krogene i sin diversitet og så geografisk.

Tænk bare på Anders Lund Madsens 'Fede abes fyraften', hvor den mand, der

kan snakke respektfuldt med alle, kommer helt ned i de mindste detaljer i de små provinssamfund.

Lad os passe godt på den gave. Den er guld værd. Nogle åndehuller i en verden, hvor vi bliver oversvømmet med kommercielt indhold: aviser, tv, Facebook, nettet, og nu er der pludselig også begyndt at poppe uønskede reklamer op på min mobiltelefon, endnu inden jeg har fået låst den op. Hvor kommer de fra? Er jeg en af de 41.000 danske profiler, der er solgt til Cambridge Analytica?

En bøn til de partier, der skal være med i medieforhandlingerne: Kæmp imod den økonomiske massakre på Radio24syv.

Reklamer og public service bør være uforenelige størrelser. Bevar den som en reklamefri kanal.